

[Gerda Møller.]

I øvrigt finder vi, at vi kunne have været sparet for hele denne heftige debat, der har hersket omkring Roskilde universitet inden for de sidste år, og miseren omkring Roskilde universitet, hvis den ansvarlige minister — og her tænker jeg først og fremmest på hr. Heinesen — fra starten havde slået fast, at der ikke kan institueres nye uddannelser af lærere til folkeskolen uden om folketinget, og hvis folketinget havde haft større indflydelse på centerets faglige indhold og bevillingsrammen, end tilfældet har været hidtil.

Jeg vil gerne i anledning af de betragtninger, fru Ritt Bjerregaard var inde på om det ansvar, som den tidligere KVR-regering havde for Roskilde universitetscenter, sige, at da vi jo i vores gruppe var medansvarlige, vil vi gerne helt vedstå os vort ansvar med hensyn til Roskilde universitetscenters start. Det er da helt rigtigt, som fru Ritt Bjerregaard var inde på, at der var kort tid til planlægningen, men fru Ritt Bjerregaard må da ikke glemme, at der var hårdt brug for centeret som aflastning for Københavns universitet — derfor kom bestemmelsen om, at der skulle optages 700 studerende til basisuddannelse i 1972.

Jeg ved ikke, hvad det er for et hastværk, de socialdemokratiske undervisningsministre skulle råde bod på. Jeg tror, fru Ritt Bjerregaard glemmer, at den socialdemokratiske regering kom til allerede i september 1971, og hvis forvirringen var så stor, må man da spørge, hvorfor den nye socialdemokratiske undervisningsminister så ikke hurtigt fik fremsat lovforslag om de økonomiske rammer for Roskildecenterets opbygning, således som loven af 4. juni 1970 foreskrev. Det er klart, at en sådan rammelov primært har en planlægningsfunktion, og den ville have hjulpet til at sætte mange ting på plads inden for RUC. Men loven af 4. juni 1970 om Københavns universitets placering og universitetscentre blev altså ikke fulgt på dette punkt. Derfor er de økonomiske rammer for Roskildecenterets opbygning aldrig

blevet fastlagt ved lov, og derfor har folketinget ikke kunnet være med til at planlægge. Det har alene været finansudvalget, der har vedtaget bevillingerne, som det øvrige folketing, herunder undervisningsudvalget, har måttet tiltræde. Folketinget er heller aldrig blevet spurgt, hverken om basisuddannelsernes udformning, om, hvad der skulle bygges ovenpå, eller om, hvad uddannelserne skulle bruges til. Det må man da i hvert fald bebrejde de to sidste socialdemokratiske undervisningsministre, som godt nok orienterede folketingets undervisningsudvalg, men det var da først og fremmest, når vi stillede spørgsmål. Spurgt blev vi — jeg tør ikke sige aldrig, men i hvert fald meget sjældent.

I forbindelse med et spørgsmål, som fru Ellen Strange Petersen stillede til hr. Heinesen, undskyldte den daværende undervisningsminister sig i sit svar til hende med travlhed, men en sådan undskyldning mener jeg ikke bør gælde i et demokratisk samfund.

Den planlægning, der er foregået, er sket gennem andre instanser som planlægningsrådet for de højere uddannelser, RUCs ledelse og undervisningsministeren med ministeriets embedsmænd til praktisk bistand. Det er altså grunden til, at folketinget ikke har haft styr på alle de eksperimenter, der kører og har kørt oven i hinanden. Heller ikke planerne for overbygningsuddannelserne ved centeret har man følt sig foranlediget til at drøfte med folketinget. De blev drøftet med andre organer.

Dengang RUC blev vedtaget, skete det også, som jeg tidligere har sagt, for at det kunne betyde aflastning af Københavns universitet. Det fremgår udtrykkeligt af lovforslaget, bemærkningerne og forhandlingerne op til vedtagelsen af loven af 4. juni 1970. Det var ikke meningen, at RUC skulle aflaste seminarierne — for øvrigt heller ikke journalisthøjskolen, som man på visse tider har kunnet læse om det i dagspressen.

Både i folketinget og i det konservative folkeparti har der været stor interesse for at